

Yasaklar Ve Alternatifler

– İbrahim Şahin · 07 Nisan 2009

Toplum olarak sevmediğimiz, hoşlanmadığımız veya sakıncalı gördüğümüz durumlar karşısında yasaklarımız hemen hazırdır. "bunu böyle yapma" "o öyle olmaz" "sakın ha" gibi. Niyet olarak belki bu olumsuz durumlara karşı engel olmak istiyoruz ama sergilediğimiz tutum ile sadece bu olumsuz davranışların icrasını ertelemiş oluyoruz. Bizim kontrolümüzün olmadığı bir ortamda o engel olmak istediklerimiz pek ala yapılıyor. Bu da insanın bilinç altında, sanki bizi kontrol edenler yoksa serbestim yapabilirim mesajını oluşturuyor. Bunun nedeni engel olmak istediğimiz veya yanlış olan bir davranışın karşısına alternatif sunamayışımızdan kaynaklanıyor. Bunun örneklerini özellikle evlerimizde sıkça yaşıyoruz. Çocuklarımıza haklı olarak bazı programları yasaklıyoruz, izleme diyoruz, kapat diyoruz, bir daha görmeyeyim diyoruz. İyi de vitrinde o var çocuk doğal olarak vitrindekilerden birini tercih edecektir. Vitrin hep zararlılarla doluyorsa ve biz vitrin ayarlamasına gitmiyorsak çocuktan, yetişkin gibi hareket etmesini bekliyoruz demektir. Koyduğumuz her yasağa bir alternatif getirmiyorsak bu bir nevi suça teşvik oluyor.

Okullarımızda da aynı sıkıntıları yaşıyoruz. Gürültü yapmalarından, kavga etmelerinden, ders çalışmamlarından şikayetçiyiz. Öğrenciye derste gürültü yapmayı yasaklıyorsak ona eğlenerek öğrenebileceği bir ortam hazırlamamız gerekir. Öğrenciye kavga etmeyi yasaklıyorsak sorunlarıyla ilgilenmeli yaşadığı sıkıntı her ne ise çözümesek bile en azından elimizden geldiği kadarıyla ilgilendiğimiz mesajını vermeliyiz. Yoksa öğrenci yine kavga ederek kendi sorununu kendi çözüm yoluna gidecektir. Ders çalışmıyorsa, cezalandırmadan ziyade onun zeka özelliğine göre yaklaşım alternatifler üretme yoluna gitmeliyiz. "ben okulum benim kuralım bu" zihniyetindense "sen öğrencimisin nasıl istiyorsun" zihniyetiyle ortak kararlar alma yoluna gitmeliyiz. Bir sınıf 30 kişi diyelim 30 farklı dünyayı bir dünyaya uyarlamaktansa 30 ortak nokta bulmak daha verimli olur.

Özellikle son dönemlerde eğitim alanında girdiler eski yıllara oranla çok büyük artış göstermektedir. Bütçeden en fazla kaynak eğitime aktarılıyor. Bilgisayarsız internetsiz okul kalmadı, öğrencilerin maddi anlamda her türlü ihtiyaçları karşılanıyor. Okulun açıldığı gün eğitime başlayabiliyoruz. Eskiden 2 ay doğru düzgün başlayamazdık kiminin fen kitabı yok kimi matematiği almamış vs. Girdiler bu kadar artmışken çıktılara bakıyoruz değişen bir şey yok. Bunun sebebi dünün başarısız yöntemlerine, tekniklerine, anlayışına, zihniyetine bir alternatif getiremeyişiğimizdir. Peki neden getiremiyoruz? Kabiliyetsiz olduğumuz için değil, tembel olduğumuz için değil. Sadece kendimizi yenileyemediğimiz için. 10 yıl, 20 yıl, 30 yıl önce almış olduğumuz diplomalarla yetindiğimiz için belki. Belki babalarımızın bize "oğlum ,kızım okuyun da KENDİNİZİ kurtarın " söylemlerine uyararak tamam kendimi kurtardım başka kurtaracak bir şey kalmadı zannedişimizdendir.

Hepimiz kendi sınıfımızın kendi okulumuzun doktoru olmalıyız. Hiç kimse bizim sınıfımızdaki öğrencilerimizi bizden daha iyi tanıyamaz. Bizler onlara yönelik, onlara has alternatifler üretme durumundayız. Eğer ki toplumsal kalkınma istiyorsak eğer ki bilim ve teknolojiye lider ülke olmak istiyorsak, kendimize hedef olarak dünyayı kurtarmayı seçmemeli; dünyayı kurtarma yolunda bir ömür

tüketmeyi hedef seçmeliyiz. Biz kendimize böyle bir yol açıp bu yolda birazcık bile mesafe alabilirsek yolumuz ölmez bizden sonrakiler de biraz mesafe alırlar ve böylelikle gelişim ve kalkınma sürecine girmiş oluruz.